

den Slags Udtryk ikke; derfor er det selvfølgelig ogsaa blevet paataalt af Formanden, og jeg haaber, at det maa være Justitsministeren en Advarsel til en anden Gang .... (Uro paa Tilhørerpladsen.)

Formanden: Jeg maa anmode Tilhørerne om at forholde sig rolige.

Borghjerg: Det var nemt for Justitsministeren at sige om min politiske Udvikling, at der ikke var et Ord sandt deri; den var tværtimod en hel Række Kendsgerninger. Jeg spørger den højtærede Justitsminister, om han tør benægte det. Jeg havde først sagt, at Justitsministeren maatte have et politisk Øjemed med sit Lovforslag. Tør og vil og kan den højtærede Justitsminister nægte det? Hvis han vil og kan det, er han noget, som jeg hidtil altid er gaaet ud fra, at han ikke var, nemlig dum. Jeg er altid gaaet ud fra, at Justitsministeren — alle hans andre mindre heldige Egenskaber upaataalte — dog ikke var dum, dog ikke var noget Fæ. Den højtærede Minister maatte dog forrige Efteraar vide, at naar han forelagde et Lovforslag om et Princip, hvorimod der i 1897 var omtrent Enstemmighed her i Tinget, saa tændte han en Brand, saa kom han i Konflikt med store Dele af dette Ting. Han kunde da ikke paa Forhaand gaa ud fra, at hele dette Ting skulde gøre omkring og forlade sit gamle Standpunkt for at gaa over til Justitsministerens. Han maatte da vide, at det var en Brand, han kastede ind, han maatte da have et fornuftigt Øjemed dermed, hvis han da ellers har fornuftige Øjemed med, hvad han foretager, og ikke er et Stemningsmenneske, som faar et Indfald og saa pludselig siger: nu skal hele Landet danse omkring dette Indfald. Hvis han er Politiker og ikke er Stemningsmenneske, maatte han have et alvorligt, fornuftigt Øjemed med, hvad han den Gang foretog sig. Saa føjede jeg til, at det var ikke dette Tings Flertals Mening, at der skulde blive Politik ud af dette Lovforslag; der var en stærk Stemning for, at Sagen skulde ganske stille og hæderligt skydes til Side, saa Justitsministeren kunde undgaa et politisk Nederlag og ogsaa et sagligt Nederlag. Det var Stemningen i dette Tings Flertal. Det viste sig nemlig, at Justitsministeren ikke kunde faa saa mange med. Han har ganske utvivlsomt tænkt at kunne regne med en Sprængning af sit Parti, en Udsprængning af de Ministre, som ikke have villet føje

ham. Det har han utvivlsomt regnet med. Det viste sig, at han ikke kunde faa nok mellem sit eget Parti og for saa vidt altsaa havde forregnet sig ganske overordentligt.

Det er en Kendsgerning, som jeg anførte i Forgaars, og som jeg vil slaa fast igen, at der i det nedsatte Udvalg ikke kunde tilvejebringes Flertal for Justitsministerens Forslag, som det den Gang forelaa. Det kan enhver bevidne, som var Medlem af dette Udvalg. Enhver Tingmand vil vide, at der ikke kunde skaffes Flertal. Hvorfor saa ikke lade denne Sag ganske stille glide ud, saaledes som det er gaaet saa ofte? Ogsaa Medlemmer af dette og det forrige Ministerium have forelagt Lovforslag, som ikke ere blevne til noget, de ere blevne skudte ud, stille og hæderligt begravede, uden at det har vakt Opmærksomhed. Saa sagde jeg i Forgaars og gentager det her, at det var bl. a. ikke det ærede Medlem for Kalundborgs (Krabbe) eller hans nærmeste Meningsfællers Skyld, at der gik Politik i denne Sag. Det viser den Kendsgerning, at det ærede Medlem ved 1ste Behandling talte overordentlig sagligt, lemfældigt og fredeligt overfor Forslaget. Det er bebrejdet ham ofte, men hans Mening var helt igennem den samme ved 1ste og 2den Behandling; der var kun en Forskel i Tonen. Selvfølgelig, thi ved første Behandling turde det ærede Medlem endnu haabe paa, at Sagen ganske stille vilde glide hen uden at medføre Sprængning af Partiet og disse politiske Ulykker. Ved anden Behandling var det derimod blevet ham og alle klart, at denne Sag skulde forceres igennem, fordi den havde et politisk Øjemed. Da man ikke kunde føre Pryglene igennem i deres Renhed, og da der ikke kunde tilvejebringes Flertal, blev der ført Underhaandsforhandlinger mellem det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) og Justitsministeren. Jeg spørger Justitsministeren, om han tør benægte, at medens vi sade og drøftede Sagen sagligt i Udvalget, mødtes han og en Mand, der ikke mødte officielt som Ørdfører, og førte Forhandlinger om, hvorledes man paa en eller anden Maade kunde faa Sagen fremmet. Man enedes da om denne Plan om at føje en Del humane Bestemmelser til, og paa denne Maade viste der sig en svag Mulighed for at kunne opnaa den fornødne Majoritet. Planen var imidlertid saa fjerntliggende, at Tingets daværende Formand ikke en Gang vilde tillade, at